

Dolenjske Novice.

Izhajajo 1. in 15. vsacega meseca. Cena jim je za celo l gld., za pol leta 50 kr. — Naročnino sprejema J. Krajec v Novem Mestu, dopise pa uredništvo.

Kdor želi kako oznanilo v „Dolenjske Novice“ natisniti dati, plača za dvostopno petit-vrsto 8 kr. za enkrat, dvakrat 12 kr., trikrat 15 kr.

Vabilo na naročbo!

S prihodnjo številko nastopijo „Dolenjske Novice“ XI. leto. Njih desetletno delovanje spričuje, da so vedno pospeševale duševni in gmotni napredek med slovenskimi, zlasti pa dolenjskimi poljedelci. V tem pogledu so si pridobile že marsikako zaslugo. Zaradi tega ne potrebujejo posebnega priporočevanja, ker jih dovolj priporoča že dosedanje njih delovanje.

Obljubujemo, da bodo „Dolenjske Novice“ tudi v bodočem letu prinašale temeljite poučne članke o gospodarstvu, vinarstvu, živinoreji itd. Skrbele bodo vedno tudi za političen pregled, kolikor zanima priprostega Dolenjca, ter za vsakdanje novosti s posebnim ozirom na Dolenjsko stran.

To leto so postale „Dolenjske Novice“ tudi glasilo „katoliškega političnega društva za Dolenjsko“. Zaradi tega se bodo trdno in neupogljivo držale starega slovenskega gesla: „Vse za vero, dom, cesarja!“ S tem je dovolj označen duh, ki jih bo preveval, ter ob enem tudi smoter, katerega

bodo zasledovale. Borile se bodo čvrsto slej ko prej za najdražji svetinji slovenski: za sveto vero in besedo materno, kazoč narodu pot do prave sreče in blaginje, brez jeze in nepotrebne upitja.

Cena „Dolenjskim Novicam“ ostane stara, namreč po 1 gld. za celo leto. Kdor priloži tej naročnini še najmanj 10 kr., postane ob enem tudi ud „katoliškega političnega društva za Dolenjsko“. K temu društvu častite naročnike še posebno vabimo, da se kar najštevilneje va-nje vpišejo. Vslogi je moč! Vse se druži; družimo se tudi mi Dolenjci, da skupno delujemo v občni blagor narodov. Najbolje bi bilo, da bi v vsakem kraju eden nabral naročnino in uduino ter jo z dotičnimi imeni poslal upravništvu „Dol. Novic.“

Drznemo se tu prositi vč. gg. duhovne in druge narodnjake, naj po moči list priporočajo našim dobrim a dostikrat še nevednim ljudem. Preprosti narod bere od dne do dne raje; skrbimo, da dobiva tečne hrane za čas in večnost. Kolike pomembe so dandanes politična društva, pač le predobro vemo — glejmo le Zgornje Avstrijsko! — Ali društva imajo moč le, ako so mnogoštevilna.

PODLISTEK.

Čuden dolžnik.

(Konec.)

Stari gospod si radi tega skorej ni upal iz hiše. Nekdaj je videl Simona od daleč; da bi se rešil, je stopil brzo v voz konjske železnice, ali pisar ga je videl ter vstopil precej za njim. Kirilovu je ušla potrpežljivost; povedal je svojemu mučitelju naravnost, naj mu dá mir. Nasledek je bil, da ga je Petrovič tožil radi razžaljenja časti pri mirovnem sodniku.

Ko zagleda mirovni sodnik, star veseljak, nasprotnika vstopiti, praša smehljaje se: „Kaj pa imata? Vi, Dimitrij Kirilov, ste toženi radi razžaljenja časti; Simonu Grigorijevu ste rekli vampir, je li res tako?“

„Da, je tako, očka: Ali ta Simon Grigorijev je pa tudi neizprosen dolžnik, da mu ni enacega.“

„Pač hočete reči upnik?“

„Oh ne, očka; jaz imam prav, dolžnik je.“

„Povejte vendar, kako ste se sprli s Simonom Grigorijevem“, pravi sodnik ter se nasloni na naslonjač.

„Očka, ako bi moral vse povedati, treba bi bilo tri dni pripovedovati! Nekako proti koncu meseca pride Simon Petrovič ter me prosi pet rubeljev. Seveda dal sem mu je precej. — Poštenjak je in piše lepo, da je veselje. — Vse je bilo dobro. — Niti mislil nisem več na teh 5 rubljev. — Pa neki dan ob petih zjutraj zvoni v mojem stanovanju, in brž je bil Simon Grigorijev pri meni.

Komaj mi je mogoče od zaspanosti spregledati, a vendar si mislim: pošten dolžnik je to, včeraj je dobil plačo, danes pa mi že prinese dolžne rublje. — — Pa kako sem se zmotil! — — Nič ni prinesel, kakor polno izgovorov. — Nič ne dé, si mislim, — tudi prav. — Dobiš pa svoj denar drugi pot. — — Tako nekako sem mu povedal, tu pa postane divji ter upije, da ga žalim. — Kaj mislite, očka, o takem dolžniku?

Radi tega ob tej priliki še prav posebno polagamo prijateljem na srcé naše katoliško politično društvo. Gospodje, delajte po vzgledu par narodnih duhovnikov, ki sta nabrala vže precej članov za društvo. Beseda ni taka reč; ali ob pravi priliki izgovorjena, rodi obilen sad. Delajmo združeno za isti namen, in vspeh gotovo ne izostane.

Uredništvo in upravništvo.

Gospodarske stvari.

Naša govedoreja gre rakovo pot, namesto da bi napredovala.

(Konec.)

Cesarska kraljeva okrajna glavarstva silijo, ker morajo, prav močno na to, da se omisli v občinah potrebno število bikov. Ko pride pa stvar v razpravo, to je v posvetvanje občinskih odborov, kaj se sliši? Jednoglasne tožbe: občina ne zmore nikakor toliko, da bi zamogla bika na občinske stroške kupiti. Take izjave, oziroma tožbe, slišijo se še celo, ako gre za to, da bi se kupili biki, katere slavni deželni odbor nakupuje, ter jih le za polovico nakupne cene občinam ponuja, da skorej vsiljuje. Posebno merodajno in važno pa je še vprašanje, kdo naj pa bika redi, kdo v občini naj ga ima, čegav naj bode? Otresajo se ga pred vsem revnejši, kateri niti toliko ne zmorejo, da bi polovico nakupne cene lahko plačali. Ako se pa premožnejši mož oglasi, kateri bi lahko polovico nakupne cene zmogel, in rad bika redil, oglasijo se pa zopet, in to izreči se sme skorej z gotovostjo — iz prirojene zavisti revnejši gospodarji, kateri premožnejšemu bika ne privošijo, da se ne strinjajo z nakupom, kar provzroči

Kako naj bi človek še posojeval ljudem! več ne rečem — — — skušam zopet zaspati. — Pelagija, moja postrežnica, poštena ženska, ga postavi pred vrata — — — tako imam ysaj v sobi mir. — — Pa kaj stori? — Preži name po vseh ulicah vselej z istimi izgovori in opravičevanji. — Nekdaj bežim pred njim v voz konjske železnice — pa za menoj pride in precej začne glasno:

„Gospod Kirilov — — oprostite — ali radi petih rubljev — — ne bodite hudi — da vas opomnim — —“.

„Ljudje v vozu naji gledajo. — Potem se samega strahu — — vsi mislijo seveda, da sem jaz njemu pet rubljev dolžan. — Tu zgubim potrpežljivost pa rečem: Ne brate, kakošen pa si — trpinčiš me do krvi! — — pravi vampir si. — No, sedaj me pa toži še radi razžaljenja časti“.

„Simon Grigorijev, tu niste lepo ravnali s svojim dobrotnikom“ pravi sodnik kazajoč.

občini le preveč. stroškov. In tako pride, da si občine bikov ne nakupijo, in naj tudi c. kr. glavarstvo že prav resno s kaznimi preti.

V novomeškem okraju je občina, kateri so prošlo spomlad s pomočjo deželne subvencije kupljenega bika istinito že kar vsiljevali za polovico nakupne cene pa — bika ni bilo mogoče oddati. V občini Šmihel-Stopiče, ki je koj združena z občino novomeško, kar se tiče nakupovanja bikov, bilo je v prošli spomladi toliko krav in telic, da bi trebalo skupaj 16 bikov.

Z vsem mogočem ugibanjem bilo je mogoče le enega subvencioniranega bika za polovico cene oddati, tako da jih še zdaj nič manj kakor sedem pomanjkuje. In pomanjkuje jih kljub temu, da je prišel že pred dvema letoma jeden bik v občino Smihel-Stopiče za polovično nakupno ceno po tem potu, da je polovico občina, polovico pa dotični gospodar plačal. Nič manj kakor sedem bikov pomanjkuje pa še v navedeni občini, pa tudi kljub temu, da ima deželna kmetiška šola na Grmu dva, in dva veleposestnika pa tudi vsak po dva. Kako mora biti v tem obziru še le po drugih občinah, kjer so razmere gledé na pravo število bikov še neugodnejše, veliko neugodnejše kakor so v občini Smihel-Stopiče. Kaj nam hasni vsa postava, vsa dobra lepa prekoristna postava, ako pa tega doseči ne more, kar bi morala pred vsem doseči — zadostno število bikov. In kje smo pa šele gledé prave kakovosti bikov? —

Popolnoma pravo trdi dopisnik iz litijskega okraja, ko pravi; „In zato treba bode druge poti, ako hočemo priti naprej. Brez dovolitve izdatnejših svot na pristojnih višjih mestih za vsakoletni nakup plemenske goveje živine, posebno bikov, stvar nikdar ne bode napredovala; prej

„Vaše blagorodje — moja čast“ — — jeclja Simon. „Kar se tiče dolga — usmiljite se me“.

„Ne, nora butica“, pretrga besedo Kirilov, a ti mi nisi nič dolžan, jaz sem ti vse podaril“.

„Ali jaz nečem nič podarjenega“, odvrne Simon z vso mogočo dostojnostjo, „jutri vam prinesem denar — — prej nisem mogel. — Morate me oprostiti, — časi so slabi.“

„No, vidite, očka, vže spet začenja, zakriči Kirilov obupno.

„Nehajte vendar“, odvrne mirovni sodnik, ki se trudi ohraniti se resnega. „Povejte mi raje, kje pa je razžaljenje?“

„Usmilite se — razžaljenje — to je vampir!“

„Vampir! Kaj pa je vampir? Veste li to Simon Grigorijev? Povejte nam“.

Ko pa Simon molči, nadaljuje mirovni sodnik: kolikor je meni znano, je vampir izmišljeno bitje, ki je znano samo v pripovedkah; pa tudi tu nisem nikdar videl, da bi bile brezčastne stvari“.

kot ne, šla bo raje rakovo pot, — z njo pa vse naše kmetijstvo!

Treba bi bilo dalje živinorejce vzpodbujati, da vzrejujejo in obdržavajo dobre bika posebno s tem, da bi se delile o priliki licencovanja primerne premije. Po drugih krajih se je ta reč prav dobro obnesla. Dovolilo naj bi se več in manjših daril, s katerimi bi naj posestnik prevzel tudi gotove dolžnosti, tako posebno, da pridrži obdarovanega bika gotov čas v eni občini, za katero je dobil dopustilo. To je možka, to je prava beseda. Veliko izdatnejše državne pomoči je nam treba, ako hočemo kedaj dospeti do zadostnega števila bikov. Samo z deželnimi prispevki ne dospemo do tega nikdar, kajti kdor je sam reven, ne more pač družemu revežu pomoči. Vsak revnejši gospodar, ki redi bika, udobil naj bi o priliki licencovanja res primerno premijo, in sicer toliko visoko, da bi mož lahko rekel: „O zdaj pa že, zdaj, zdaj me že veseli bika rediti.“

Dokler ni zadostno število bikov v kakem kraju, izostalo naj bi tudi premovanje krav ter telic, in ves za to strošeni denar uporabil naj bi se za premovanje bikov o priliki licencovanj. In prej ko ne, bilo bi tudi veliko boljše, ako bi se pač dvomljive koristi konjske dirke opustile, ter za to trošeni denar tudi za premovanje bikov obrnil. Pač čudno je videti, na jedni strani „šport“ uganjati z konji, med tem ko se nam na drugi strani pravi in občni steber kmetiškega blagostanja, da kmetiškega obstanka, podirastem, da nam gre naša govedoreja rakovo pot, namesto da bi napredovala.

In nazaduje nam pa govedoreja ravno zdaj, ko je cena živine tako visokost dosegla, kakoršno še nigdar imela ni. Nazaduje nam ravno zdaj, ko

Simon ni vedel, kaj bi počel, niti kaj bi odgovoril.

Kirilov smehlja se zadovoljno. „No ti si pa pravi! odgovori. Kakošni si sedaj? — Tožiš me, pa ne veš zakaj. — A imaš pa tako lepo pisavo, da se človek ne more nad teboj jeziti.“ —

„Simon Grigorijev“ odvrne mirovni sodnik, prizadevaje si resnega ohraniti se, prosite Dimitrija Kirilova odpuščenja. — Res vam je dobrotnik!“

„Ni treba, očka,“ pravi Kirilov. „Vsaj mu nisem hud, ravno narobe, — rad ga imam. Idi, brate,“ se obrne k Simonu „teh pet rubljev daja za vino, jutro pa spišeš moj testament s svojo prelepo pisavo pa postaviš vanj, da 5000 rubljev zapustim Simonu Petroviču Grigorijevu, najbolj poštenemu izmed vseh dolžnikov. Je li to tudi razžaljenje časti?“

Za roke držaje se, zapustita obadva presrečna sodišče. Pilg.

se na Dunaju in po družih naših velikih mestih, občinski zastopniki z vladnimi zastopniki vréd najresnejše posvetujejo, kaj in kako bi bilo ukreniti, da bi se cene mesu znižale, ker so že neprimerno visoke, da jih nepremožen človek že kar ne zmaguje. Kedo je še kedaj slišal, da bi se prodajalo na Dunaju v mirnem času, pri dobri splošni letini, kilogram govedine iz zadnjih četrti po 1 gld., iz prvih pa po 84 kr. In tako prodaja se dandanes. Vso pozornost naklanjati gre toraj od vseh merodajnih zastopstev dandanes v prvi vrsti na to, da se povzdigne naša govedoreja.

Nekaj o obiskovanju šole.

Nedavno je bil nekaterim občinam dovoljen poldnevni šolski pouk, za katerega so prosile. Kdor pozna sedanje razmere, priznati mora, da se res mnogo preveč tirja od otrok ne le duševnega napora, temveč tudi telesnega truda; pri vsem tem pa le ni pravega vspeha, ali vsaj tolikega, kolikor bi ga smeli po vsej pravici pričakovati. In to ni čuda! Pomislimo, koliko trpé nekateri otroci, ki so po celo uro ali celo po dve uri oddaljeni od šole! Stariši jih potrebujejo doma, a vendar jih morajo pošiljati v šolo dan za dnevom. No, zoper to ne more nobeden ugovarjati, ker treba je, da se otroci naučé vsaj najvažnejših reči. Toda, da morajo mnogi otroci po dvakrat na dan hoditi toliko dolgo pot do šole, oziroma cel dan v šoli ostati, slabo z živežem preskrbljeni, to je pa vsekako prehudo. Na kmetih gonijo navadno od pomladi do jeseni živino na pašo; v to rabijo odrasle šolske otroke.

Na vse zgodaj mora otrok vstati in gnati živino na pašo. Vrnivši se domov, komaj utegne zajutrkovati, potem pa hitro v šolo, da ne zamudi. V šolo pride ves truden in zaspan; vročina ga še bolj zdela . . . in sedaj naj po dve, tri, štiri ure deluje duh neprestano? Opoludne se vrne domov v največji vročini, popoldne dobro uro pozneje, ko se je komaj doma najedel, pa mora zopet v šolo hiteti za dve uri. Ako pa je zaradi oddaljenosti doma čez poludne otrok v šoli ostal, kje ima kosilo, in ako ga sploh ima, kakšno je in koliko ima? Po popoludanjem uku hiti duševno utrujen in telesno oslavljen domov, kjer mora zopet takoj odvezati živino in jo gnati na pašo. Kdaj naj si odpočije, kdaj naj se uči? Ako je že po letu tako hudo, kaj še le po zimi! Paše sicer ni, a dan je kratek, mrz, čestokrat silno hud, sneg leži na debelo in v tem času, ko celo krepak človek ne hodi rad na prosto, morajo ubogi otroci marsikje po dvakrat na dan hoditi dolgo pot sèm in tje. Imel sem učenca, ki se je s tovariši na večer vračal domov iz šole eno uro daleč. Nekaj časa so lezli skupaj, a kmalu je eden opešal. Sedel je v sneg

in hotel čevlje sezuti, češ, da bo lažje hodil. Ni se dalo; bil je že preveč premrazen. Obsedel je in hotel zaspati. Otroci so ga skušali nesti, a niso mogli. K sreči se je eden učvrstil, tekel naprej in priklical ljudi, da so dečka nesli domov, sicer bi bil gotovo v snegu zmrznil. Sličnih slučajev bi lahko še par navel. Koliko prehlajenja in drugih bolezni je po zimi med otroci zaradi prehudega telesnega napora! Se-li morejo taki, vsi premrazeni otroci res kaj naučiti v šoli, sodi naj vsakdo sam!

S temi vrsticami nočem nikakor šoli nasprotovati, temveč izraziti le eno misel, ki se čedalje večkrat čuje, naj se obiskovanje šol ne tira do skrajne meje nemogočnosti. Zadosti je, ako otroci oddaljenih krajev le enkrat na dan obiskujejo šolo. Uverjen sem, da bi se v tem slučaju mnogo več naučili in tudi telesno bolj čvrsti ostali, nego pa s poukom dopoldne in popoldne.

Sploh naj bi se pri ustanavljanju novih šol in pri raznih šolskih tirjatvah oziralo bolj na dejanske razmere, nego pa na željo tega ali onega šolskega moža. Vsak kraj ima svoje posebne razmere, ugodnosti in neugodnosti, katere se ne smejo prezreti, ako se hoče s šolo res kaj uspeha doseči. To v imenu mnogih!

Kaj je novega po avstrijskem cesarstvu?

V državnem zboru se je te dni razpravljalo, ali naj se smrtna kazen odpravi ali ohrani. Mnogi namreč menijo, da smrtna kazen ni več za sedanje čase. Z veliko večino glasov se je sklenilo, naj se ta kazen ohrani, ker mnoga hudodelstva se ne bodo zmanjšala, če bi se tudi odpravila. Pravosodni minister je pri tej priložnosti jako lepo govoril, kako potrebna je vera človeški družbi; ako ta ne bo pomagala, tudi vse postave, bodisi ostre ali mile, ne bodo dosegle pravega uspeha.

Na Koroškem je te dni neki politični članek vzbudil mnogo govorjenja, v katerem se je slovenski duhovščini svetovalo in skoro tirjalo od nje, naj se ne vtika v politiko; z drugimi besedami se to pravi: naj vse koroške Slovence na milost in nemilost prepusti nemškimi in nemčurkim kolovodjam, da jih čim preje ponemčijo. Seveda se duhovščina takim nasvêtom nikoli ne bo udala.

Na Mažarskem vlada sedaj med liberalci veliko veselje, ker je cesar potrdil tri nove postave o civilnem zakonu. Toda to veselje se bo gotovo prej ali slej, morda v kratkem izpremenilo v veliko žalost, ker Mažarji bodo čutili, kako šibo so splekli sami sebi s civilnim zakonom. Sedaj je hud boj med katoliško cerkvijo in brezversko vlado mažarsko neizogibljiv, ki pa mažarskemu kraljestvu nikakor ne bo v blagor.

Kaj je novega po širokem svetu?

Sedaj pišejo časniki največ o novem ruskem caru. Kakor vse kaže, bo nastopila na Ruskem nova doba, ker mladi car nastopa vse drugače nego prejšnji. Njegov oče je navadno tičal doma, ta pa gre med ljudi skoro vsak dan. Govori se, da podeli Rusiji sčasoma ustavo. Vpeljati hoče postavo o splošni šolski dolžnosti. Zaradi vseh teh novotarij pa mnogim dosedanjim veljakom pri ruski vladi nič kaj ne ugaja.

Na Portugalskem se je sestavil odbor znamenitih katoliških mož, ki bodo gojili in pospeševali pravo versko gibanje med ljudstvom, kakor je to že nekaj let pri mnogih drugih narodih.

Japonci so Kitajce že popolno premagali. Te dni se bližajo glavnemu mestu Peking. Vladarska rodbina kineška se pripravlja, da zapusti stolno mesto. Po posredovanju evropskih vele-vlasti se najbrže v kratkem sklene mir, seveda Kitajcem v velikansko zgubo.

Na Angleškem vlada že dolgo časa velika nevolja nad gosposko zbornico, ki je v svojih nazorih, ki pa niso pravični, skoro odrevenela. Govori se, da se ta zbornica zaradi tega temeljito preosnuje.

Piše se nam:

Iz Čateža pri Trebnjem. — Božični prazniki se bližajo, po mestih praznovali bodo kmalu božično drevesce, kako veselje med nedolžnimi otročiči, ravno tako kakor na deželi v jutro sv. Nikolaja. Veselje nedolžno gine, pa tudi odraščeno mladino, ko vé, da se za njo zanima tudi ljudstvo in mu ob posebnih prilikah kaj daruje. Taka prilika pa nam je dana. V Rudolfovem ustanovila se je dijaška kuhinja, to je, tam dobivajo siromašni dijaki jedila zastoj, kajti njihov dušni pastir sprevidel je, da lačni želodec „študirati“ ne more. Drugod se v ta namen veliko daruje, a Čatežani še letos nismo se zglasili, dasi slovemo, da smo radodarni. Toraj na noge. Bog dal nam je dobro letino. Beračom pomagamo, dijaška kuhinja v Rudolfovem pa je v resnici potrebni berač. Hitimo pomagat. Kako pa? Darujmo po svojej moči, eden pest pšenice, drugi fižola, tretji prosa i t. d., kaj se enemu pozna tak dar, vsi darovi znašali bodo pa vender lep dar, kojega bode vodstvo dijaške kuhinje z veseljem sprejelo. Pomisliti pa je treba, da bode enkrat mnogo teh dijakov duhovnega stanu, ki se bodo gotovo vseh dobrotnikov pri sv. mašah spominjali; pa tudi kar jih postane svetnih vzrejeni bodo v versko-narodnem duhu in stem pri-pomorem do svetne narodne gosposke.

Vsako najmanjše darilce sprejema z največjim veseljem za odpošiljatev

Peter Pogačnik.

Domače vesti.

(Mestni zastop) je imel 10. t. m. sejo. Od-dal je Dilančevo ustanovo gospej Beti Rozina roj. Mechora in Franji Petrič roj. Prelesnik. Vsaka dobi 85 glđ. Gizelino ustanovo je dobil Leopold Andre,

Določilo se je tudi več družih podpor. V krajni šolski svet so bili izvoljeni gospodje: dr. Poznik, I. Krajec in Fr. Perko. Poostrihle so se nekatere policijske določbe, ki so prav potrebne, n. pr. da se prašiči ne smejo klati na ulicah, glede izvažanja gnoja i. dr. Da bi le ne ostalo samo pri besedah, kar se pri nas le prerado zgodi. Govorilo se je o sejmišču, drsališču, ter potrebno ukrenilo. Na Loki se bode za poskušnjo precej izkopal vsaj nekaj prostora za napravo drsališča.

(† Umrli) je 10. t. m. zvečer ob 10. uri po daljši bolezní v 58. letu svoje dôbe, občeznani gospod Anton Tersiner, c. kr. okrajni feldvebel v pokoju. Pokojni bil je jako priljubljen gospod zlasti mej našim priprostím ljudstvom, s katerim je imel vsled njegove službe mnogo opravila. Ljubil je družbo in znal marsikáj pripovedovati iz njegovega vojaškega življenja. Bodi mu zemljica lahka!

(Izredno zborovanje kmetijske podružnice v Novem Mestu) bode v četrtek dné 27. t. m. ob 2. uri popoldne v mestni hiši. Na dnevnem redu je: volitev posebnega odbora za pričetna dela za vpeljavo sladkorne obrti na Dolenjskem. K temu zborovanju so povabljeni tudi nečlani, kateri smejo tudi voliti in voljeni biti. K obilni udeležbi vabi vse interesente kmetijska podružnica.

(Dvajsetice in bakreni štirjaki) pridejo z novim letom iz veljave. Pri c. kr. blagajnicah in uradih se bodo sprejemali in menjavali še do konca prihodnjega leta. Tudi bankovci po en goldinar bodo kmalu zgubili veljavo.

(V Krškem) je bil namesto odstopivšega župana dr. Pučkota izvoljen dr. Iv. Mencinger.

(V Mirni Peči) je bil izvoljen županom M. Novljan; svetovalci so: A. Špendal, I. Krivec, A. Kos, M. Vular, J. Barbo in J. Rus.

(V Dobropoljah) je bil izvoljen županom Fr. Žnidaršič iz Zdenske Vasi, svetovalcem pa Fr. Berdavs z Vidma, J. Erčulj iz Podpeči in J. Škulj iz Ponikev.

(Katoliško slovensko izobraževalno društvo) se je ustanovilo te dni v Cerknici. Vlada je pravila že potrdila. Društvo ima politično svrhu, zato je notranjskim razmeram zelo prikladno; želimo mu mnogo uspeha.

(Občina Smuka), oziroma župnija Topla Reber je dobila dovoljenje, da bo pismoša po trikrat na teden donášal pisma iz Starega Loga na Kočevskem.

(Pisma) iz nabiralnikov po mestu se pobirajo vsak dan ob polu 9. uri zjutraj, ob 4. popoldne in ob 9. uri zvečer; iz nabiralnika pri „Hôtel Schwarz“ tudi še v noči ob polu 12. uri. Iz nabiralnika pred pošto pa točno 10. minut pred odhodom vsake pošte.

— Za pošiljatve, katerih bo za praznike mnogo, se nanzanja, da one pošiljatve, ktere se na pošti oddajo do polu 9. ure zjutraj, ali do polu 5. ure popoldne, odpošljejo se takoj z odhajajočo pošto. Naslov naj bo na zabojček ali zavoj napisan, ali saj dobro prilepljen; pošiljatvam, daleč namenjenim, je dobro, pod vrhni zavoj še jedno adresu pridjati.

(V Ljubljani) je bil 29. nov shod zaupnih mož kranjske liberalne stranke. Štajerci in Korošci se ga niso udeležili po nobenem poslanci; le par zasebnikov je došlo iz teh dežel. Več jih je prišlo s Primorskega, toda s shodom niso bili zadovoljni. Tržačani in Istrijanci so se izjavili; da njih sklepi tega shoda ne vežejo, in so odšli od shoda, predno se je

završil. Tudi Goričani so bili v marsičem drugačnih misli nego kranjski liberalci. Šukljetovala stranka je odšla od shoda kmalu za Tržačani še pred koncem. Vse to priča, da liberalizem na Slovenskem silno peša. Primeroma malo se jih je sešlo; vsi so se izogibali previdno vsega, kar bi utegnilo kak razpor napraviti; a vendar se je pokazalo, kako različno mnenje imajo slovenski liberalci o sedanjih slovenskih razmerah. Nadeli so si sicer blesteče ime „narodna stranka,“ toda ime samo jih ne bo moglo vkupje držati, ako jih bodo načela vlekla narazen. Resolucije, ki so jih na tem shodu sklenili, pričajo, da je slovenska liberalna stranka precej odnehala od svojega radikalizma in se približala katoliški slovenski stranki. Ako bo po teh navodilih poslej delovala, upati smemo, da bo kmalu konec političnega boja v domovini. Ako pa so resolucije le lepe besede, potem so tudi naši upi po miru le lepe, a — prazne sanje!

(V Trstu) v cerkvi sv. Antona novega je nameraval ondodni župnik v adventnem času prirediti sv. misijon za slovenske župljane. Temu pa so se upri nestrpljivi Lahoni in žugali z izgredi, da bi s tem zabranili slovenski misijon v Trstu. Cesarski namestnik je škofu svetoval, naj se misijom preloži kam drugam; zato je župnik nameravani misijon začasno odložil. Vsa stvar je prišla pred državni zbor, kjer se je vsa zadeva tako rešila, da je sedaj misijon vendar le mogoč. — Predrznost Lahov v Trstu in v Istri sploh je čedalje večja. Torej se tudi božja beseda ne bo skoro smela oznanavati v domačem slovenskem jeziku! Kam zagazi Istra, ako vlada še o pravem času ne potolče te brezozirne laške nadutosti?

(Slovarček) za potovalce na Nemško, iz katerega se nauči lahko nemškega jezika brez učitelja v kratkem. Založil in prodaja Jan Pavlin Ljubljani Marijin trg št. 1. Je knjižica, kakoršnih je mnogo v družih jezikih pisanih z namenom, da se kedo po njih za silo nauči ptujeza jezika. Za tiste ki se želé tako priučiti nemščini, bode knjižica dobra in prav rabna po obliki in vsebini. — Stane 50 kr. V Novem Mestu se dobiva v bukvarni J. Krajca.

Razne vesti.

* (Koliko ljudi pomrje?) Vsako leto umrje ljudi do 33 milijonov, vsak dan jih umrje torej 91.554, vsako uro 3.730, vsako minuto 62; torej z vsakim srčnim udarcem umrje jeden človek. Povprečno živi človek 38 let. Jedna četrtnina ljudi umrje pred sedmim letom, polovica pa pred 17. letom.

* (Veliki potresi) so v južni Italiji. Na stotine ljudi je pobitih in težko poškodovanih. Mnogo poslopij se je podrlo, mesto Talmi se je vse porušilo. Ognjenik Stromboli je začel iz nova ogenj bljuvati.

* (Zastrupljen po bankovcih) je umrl nedavno na Dunaju neki 28 letni uradnik. Stel je bankovce in pri tem večkrat zmočil prst na ustnici; da je ložje stel. Zvečer ga je spodnja ustnica sklela, zjutraj pa mu je že zelo otekla. Šel je k zdravniku, ki se je pa takoj ustrašil, češ, bolezen je nevarna. Potem ga je operiral; a bolnik je tretji dan vendar-le umrl — zastrupljen po bankovcih. Ta žalosten zgled naj pouči one slovenske petične gospodarje, ki imajo tudi nevarno navado, da močijo na ustnicah ali na jeziku svoje prste, ko denar štejejo!

* (Na otoku Sardiniji) so čudne razmere. Roparjev je na vseh krajih zelo veliko, tako da človek

nikjer ni pred njimi varen. Nedavno je okoli 100 roparjev napadlo neko vas, ki so vse poropali in stražnike pobili.

* (V Italiji) so pridelali v tem letu 24,500.000 hektolitrov vina. To je dobra podlaga za konkurenco avstrijskega vina!

* (Vas Gaibarevo) pri Terari je napalo 14 oboroženih roparjev. Gospod župnik je k sreči dal o pravem času bítí plat zvona; začel se je grozen boj, ki je trpel celo uro. Slednjič so kmetje vendar le odpodili lopove. Ubili so enega roparja, ali pal je tudi župan, več vaščanov pa je bilo ranjenih.

* (Italijanom) se grozno dobro godi — kmalu jim bodo roparji gospodarili. Blizo Neapelja je deset roparjev zgrabilo, v gozd odvleklo častnika barona Pasavanti, 500.000 lir zahtevajo od družine, da ga izpusté. V Palombari Sabini so se prikazali pred kratkim trije siloviti roparji ki preté pismeno bogatim posestnikom.

* (Denar) ima res tako moč nad ljudmi, ki se ne boje pekla, da jim je vsako sredstvo dobro, samo da nese! Zадnji čas so jeli zunaj našega cesarstva prav velik dobiček dobivati iz tega, da umivajo naše porabljene pisemske marke. Poslalo se je iz Avstrije grozno veliko porabljenih mark; z gotovimi tvarinami odpravijo tamo črnilo poštnih pečatov ter lepo umite marke zopet prodajajo v Avstriji. Za 150 gld. zahtevajo pa tudi dobe 100 gld. Koliko s tem izgubi naša poštna uprava, vsakdo lahko sprevidi. Gorjé goljufom pa tudi njihovim pomočnikom!

* (Kmet pa vrabci.) Neki kmet je imel več sinov. Ti so ga nadlegovali, naj jim prepusti premoženje, češ, kako skrbno da mu bodo stregli. Oče pa se je sponinjal pregovora: „Ne slači se, dokler se ne misliš uleči!“ Nad oknom je bilo lastavično gnjezdo, iz kojega je predrzen vrabec pregnal lastavice. Ko so imeli vrabci mlade, mož vzame gnjezdo, ter je dene v ptičnico, katero obesi najprej na okno, potem celo v sobo. Zvesto pitata stara svoje mladiče. Ko pa mladi toliko doraso, da si morejo sami iskati hrane, ujame mož stara vrabca ter ju zapre — mlade pa pusti, da skačejo po sobi, po kateri je bilo dosti krušnih drobtinic in žitnih zrn; a stara ne dobita nič. Pa kaj se zgodi? Mladiči žró, da je kaj, stara stradata in kričita po hrani; ali noben mladič se ne briga za nju. Drugo jutro dene starček kruha in sira med dratove v ptičnici, v kateri sta zaprta stara vrabca — mladičem pa vzame živež. Pa kako planejo po kruhu in siru v otičnici; da kljujejo celo stara, ko se hočeta nasititi. Na to kazaje reče stari sinovom: „Ali ste videli? Iz tega dogodka sem spoznal vnovič, da je resničen pregovor: „Ne slači se, dokler se ne misliš vleči!“ Jaz bodem vže tako ravnal: Meni luč, tebi ključ.“ — Obdržal je večino premoženja za-se do smrti. Seveda so tudi dobri otroci; ali vendar je vedno boljše „drží ga, kakor pa loví ga“.

* (Kako je vreme udal.) Neka kmetska občina je imela v starih časih voliti župana; niso se mogli zjediniti, kdo bi bil vreden te časti. Ker drug družemu ni privošil županskega stola, je bila nekemu nižjemu uradniku, ki je posloval v okolici, lahka reč, polastiti se županstva. Da bi šlo bolj gotovo, je razširjal med volilci vero, da je prišel s svojim učenjem tako daleč, da zna narediti vreme, kakoršno koli bodo hoteli. Vreme je pa vendar za kmeta prva reč. — S pogojem, da obljubo tudi izpolni, je bil izvoljen. — Pride pa dan, da prvič pokaže svojo umetnijo. Postavi se koncem zidu pri mostu, svetovalci pa okoli

njega. „Torej, ljubi moji,“ pravi ponosno gledaje, „kako vreme naj bode?“ — „Dež naj lije, kakor ob občnem potopu!“ hoče gospod učitelj, star, a sicer pošten mož v suknji po modi prejšnjega stoletja. Misli si je, ako pride povodenj, vendar odnese šolo, ki se vže podira. — „Neumnost!“ zakriči mož, ki je prej vže županil, „vroče naj bode vroče, da bode zemlja pokala!“ ter udari s svojo mogočno palico ob tla, pa po nesreči zadene na nogo svojega soseda, koji divje plane nadenj, ker ga vže dolgo ni mogel trpeti. Neki brodnik zahteva močnega severja, ker mora voziti proti vodi. Neki posestnik ga kolne, češ: „Mirno naj bode, ker moram deteljo sejati!“ Kolikor glav, toliko misli. Vse upije, kriči, se bije. — Izvoljeni pa gre mirno domov. Kosi, vleže se po kosilu, da zaspi. Ali zbudé ga, klicaje, naj gre mirit občane, ki se grozno tepó. Blagor njim, ki imajo moč, si misli, hiti in s policijo razzene razgrajalce. Drugi dan pa naznani, da bode spolnil svojo obljubo, kadar se zjedinijo ter pismeno naznanijo, kakovo vreme želé. Ako ni še umrl, ali če ga ni kakov drug vzrok pahnil z županskega stola, županuje gotovo še dandanes, ker o vremenu se še niso zjediniли.

* (Sv. Rešnje Telo na severnem tečaju.) Veliko trpé katoliški misijonarji. Pa vendar menda ne bode kraja, kjer bi trpeli toliko, kakor ob reki Makencije v severni Ameriki. Oblati brezmadežnega Marijnega spočetja obdelujejo ta mrzli kraj vinograda Gospodovega. Prebivalci nimajo stalnega domovanja, hodijo od kraja do kraja, stanujejo pa po lukinjah pod zemljo. Misijonar mora hoditi za njimi. Vsak živi tu sam zase hodeč za svojimi ovčicami. Edini spremljevalec mu je pes, ki vozi mali kovčeg in nekaj osoljenih rib, ki so edini živež misijonarju. V kovčegu imajo kelih in druge priprave, ki so potrebne, da opravljajo sv. mašo, nekoliko moke in malo pečico, da si pripravljajo hostije za sv. daritev. Vino za sv. mašo si napravljajo iz suhega grozdja — sv. oče so jim to dovolili. Sami pijo le sneženo vodo, kruha ali krompirja ne vidijo celo leto. — Pa kako morajo ostati v tej ledenej puščavi, ko včasih leta ne govoré s tovarišem, se niti spovedati ne morejo? Vzrok, da so tako stanovitni, je ta-le: ko je njihov škof Guard prosil pokojnega papeža Pija IX. dovoljenja, naj bi smeli njegovi duhovni presv. Rešnje Telo na vseh svojih potih tudi brez svetilnice seboj nositi, je odgovoril sv. oče: „Tu je treba reč še dobro premisliti“. Škof je odvrnil: „Potem sv. oče, moramo pa te misijone opustiti, kajti nemogoče nam je dolgo tako živeti, ako nismo tako srečni, da bi imeli Gospoda Odršenika vedno pri sebi. Močno ganjen je dejal na to sv. oče: „Moj sin, potem pa stori, kar želiš“. Od takrat nosijo misijonarji vedno ljubega Jezusa s seboj; tako hodi kralj večne slave po teh krajih večnega mraza, iskajoč neumerjočih duš ter ostaja v podzemskih lukinjah najbolj zgubljenih divjakov na zemlji.

Smešnice.

(Prav priprosto.) A.: (bojazljivemu mlademu možu). „Povejte mi vendar, kako vam je bilo mogoče razodeti se svoji nevesti?“ — B.: „To je bilo čisto priprosto! Jaz nisem rekel nič, ona ni rekla nič — in tako je beseda dala besedo!“

(Dvorljiv soprog.) Mož ženi: „Ravno kar sem dobil od župana štatistične tabele, da je izpolnim — koliko hočeš biti letos stara?“

(Učen pijanec.) Mož: „Žena, poslušaj vendar, morje mora biti nekaj groznega! Pomisli, od tukaj do Amerike ni nobene gostilne!“

(Spoznal ga je.) Kmet je ravnokar zavaroval svojo hišo, pa precej praša: „Koliko dobim, ako precej pogorim?“ — Agent: „No, kake tri do štiri leta zapora.“

(Skrben pijanec.) Župnik: „Peter zopet popolnoma pijan! Vse zapraviš v gostilni, žena in otroci pa stradajo.“ — Peter: „To je res to; pa ko bi od žeje poginil, bi tudi nič ne imela.“

(Pomoček.) Župnik: „No, Majar, ste se že premislili, kaj bo vaš deček?“ — Majar: „Ne še, g. župnik, fante bi bil najraje kaj tacega, da ne bi bilo treba nič delati.“ — Župnik: „Potem ga dajte učiti za nočnega čuvaja.“

V Novo Mesto vračujoča se pisma:

V mesecu novembru: Jakob Cimermančič, Frilot (rec.) — Marija Kišček, Mokronog — Alojzija Zupančič, Zagreb, Marovska ulica broj 9 — Franz Pirnar, Kebele (rec.) — Marija Plesec, Zagreb, sodnijska ulica št. 2 — Ignac Pavc, Leoben -- Jože Šusteršič, Toplice št. 15 — Franz Mežnar, Deauer Colo, Nordamerika — Alojzij Zupančič, Wert Morelau — Franc Bartelmä Ljubljana — Andrej Zagoršek, Ljubljana — G. Košiček, Zagreb — Mathias Wuchse, Nesselthal (rec.) — Jakob Uzman, Novi Jork — Jozefine Murgel, Zagreb — Frank Goršin, Rocky Hill — Emil Wagner, Triest — Franz Krol Brzacka — Johann Schauer, Altlag b. Gottschee (rec.) — Bobik Jože, loco — Franz Brulc, Velika Dolina — Tomaž Mestnik, Fifol — Johann Augustin, Kolorado — Marija Staniše, Zagreb — Franziska Belle, Triest — Ružnik, Seissenberg — Landesregierung, Laibach.

V mesecu decembru: Jože Miker, Gorica — Carl Jenkner, Budapest — Alojzija Gasper, Mirna — Perušek, Sodražica — Hočevnar, Paka — Popovič, Linz — Tonica, Djakovar — Hrovatič, Djakovar — Udučič, Rečica.

Darovi za dijaško kuhinjo v Novem Mestu:

Mesečne doneske za december so dali: G. Jakše Janez 20 kr., gospa pl. Fichtenau 1 gld., gospa Golia Marija 2 gld., gospa Frankovič Ana 1 gld., gospodična Pollack Fani 50 kr., gospa Poljanec 1 gld., gospa Bergmann 1 gld., gospa Poznik 2 gld., gospa Tuček 1 gld., g. Schmidt, kavarnar 50 kr., g. Kastelic Fran jun. 1 gld., g. R. Dolenc 50 kr., g. Mohar Martin 1 gld., g. Loger J. 2 gld., gospa Gestrin 1 gld. 25 kr., gospa Pauser 1 gld., g. prof. Fon 1 gld., g. dr. Pamer 1 krono, g. dr. Fr. Detela 5 kron, g. Benkovič Josip 1 krono, g. Jeriha mons. 1 gld., g. kanonik Povše Fr. 1 gld., g. Jos. Windischer 30 kr., gospa Petelin 1 gld., gospa Ana Suhač 1 gld., g. dr. Vavpotič 1 gld., neimenovana 2 gld., g. Jos. Zure 50 kr., g. I. Grossmann za oktober, november in december 1 gld. 50 kr., g. dr. K. Slanc za meseca januar in februar 20 gld. — Drugi dobrotniki: Gospa Ema Wutscher 5 gld., g. kanonik R. Frank za polleta 10 gld., nekdo od Poljan 1 gld., g. Jerše nadučitelj 2 gld., g. Jos. Jazbec 50 kr., g. Pinter Janez, maler 10 gld., g. župnik Matija Torkar 1 gld., neimenovan župnik 5 gld., g. Fr. Indof, kapelan 5 gld., g. župan s Podgorja 5 gld., g. učitelj I. Zavrl 2 mernika žita. — Po g. dr. Slancu: g. notar Pirnat 5 gld., g. okr. k. Štefan Lapajne 2 gld., g. adjunkt J. Pogačnik 2 gld., g. dr. Adolf Pfefferer 2 gld., g. Ivan Kapelle 3 gld., g. J. Sufaj, okr. sodnik 5 gld., g. Em. Orožen, c. kr. notar 2 gld., g. dr. R. Režek 5 gld., g. Jan. Ruprecht 10 gld., g. J. Guštin (Metlika) 5 gld., g. Fr. Višnikar 5 gld.

Loterijske številke.

Gradec	1. decembra	10	47	2	32	79
Trst	7. „	47	65	18	29	5

Odhod in prihod pošte in vlaka v Novem Mestu.

Odhod iz Novega Mesta

Ob 3:50	zjutraj	pošta v	Krško
„ 4:40	„	vlak „	Ljubljano
„ 10:15	dopoludne	„	„
„ 10:30	„	pošta „	Brusnice S Peter Toplice in Metlika
„ 4:40	popoludne	„	Krško
„ 5:50	„	vlak „	Ljubljano

Prihod v Novo Mesto

Ob 8:30	zjutraj	pošta iz	Brusnic in S. Petra
„ 9:42	„	vlak „	Ljubljane
„ 11:40	dopoludne	pošta „	Krškega
„ 4—	popoludne	„	Metlike
„ 5—	„	„	Toplic
„ 5:18	„	vlak „	Ljubljane
„ 8—	zvečer	pošta „	Krškega
„ 10:50	„	„	Ljubljane

ZAHVALA.

Dolžnost mi je, da izrečem javno najtoplejšo zahvalo za izvanredno mnogobrojno udeležitev pri pogrebu mojega iskrenoljubljenega, nepozabnega soproga gospoda,

MORITZ SCHEYER.

Sosebno zahvaljujem se darovateljem mnogobrojnih krasnih vencev, in vsem onim, ki so mi bodisi osebno, bodisi pisмено zares srčno in ginljivo izraževali svoje sočutje.

Vsi naj bodo uverjeni, da so mi ti pojavi odkritega sožaljenja za časa nepopisne bolesti v veliko tolažbo.

Toraj opetovana iskrena zahvala!

V Radečah pri Zidanem mostu, dné 6. decembra 1894.

(238)

Ema Scheyer.

ZAHVALA.

Za mnoge dokaze prijateljskega sočutja in obilne obiske mej boleznijo in o smrti, ter za obilo spremstvo k zadnjemu počitku mojega nepozabljivega soproga, ozir. strijca in svaka, gospoda

Anton Tersiner-ja,

c. kr. okrajnega feldwebelna v pok., odlikovanega s srebrnim križcem s krono za zasluge, vojno svetinjo in vojaškim službenim križcem II. reda,

izrekam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, gg. uradnikom, posebno še gg. uradnikom c. kr. okrajnega glavarstva za podarjeni krasni venec, slavni meščanski gardi in nje godbi, sl. „dol. pevskemu društvu“ za milo petje, in sploh vsem blagim spremljevalcem, svojo najiskrenejšo zahvalo.

Novo Mesto, dné 9. decembra 1894.

(239)

Marija Tersiner.

Kovačnica s stanovanjem

in nekoliko zemljišča se daje na tri leta v najem v Kostanjevici h. št. 79. pri Alojziju Ponikvar-ju.

Knjigovezno orodje

še popolnoma nepokvarjeno in

dva stroja za koruzo luščiti

dobi se po jako nizki ceni pri

Janezu Kette-tu,
pošta Dvor pri Žužemberku.

(244)

➔ Kako postanemo stari? ➔

Vodilo, po katerem se doseže najvišja starost.

Neobhodno potrebna knjiga in svetovalec za vsacega, kdor želi biti in ostati zdrav.
Spisal dr. Jurij Simonič. — Cena 1 gld.

Služabnik in cerkovnik, pri katoliški službi božji.

Lahko razumljiv poduk, kako se je treba obnašati pri navadnih cerkvenih opravilih; pristavek nekaterih kratkih mašnih molitev, litanij in drugih cerkvenih molitev.

Sestavil dr. Jurij Simonič. — Cena 20 kr.
Oboje knjige dobé se v Novem Mestu pri J. Kraju po izvorni ceni.

Naznanilo.

Zarad obilih pošiljatev pred božičnimi prazniki bo v nedeljo 23. decembra poštni urad odprt, kakor delalne dni, tedaj tudi popoldne od 2. do 6. ure.

(241)

C. kr. poštno vodstvo.

Soba

s hišno opravo in postrežbo je takoj dobiti v Trenčevi hiši nad mestnim mlinom. — Več se izve ravno tam. (227-3)

Josip Lorber-jeva

livarna za železo i kovine, in tovarna za stroje,
v Žalec-u (Sachsenfeld) na Štajerskem,

vliiva iz železa in kovin vsaktere zmesi, vse predmete za žage, mline in druge potrebe; napravlja cele transmisiije po najnovejših sistemih itd. — Posebno pa priporoča svoje

travniške brane,

katere do sedaj v praktični rabljivosti in nizki ceni (mala brana stane samo 26 gld., velika pa 32 gld.), še noben izdelek te vrste ni prekosil. (1-5-6)

Istrijansko brinje

po 8 gld. 100 kilogramov, postavljeno na postajo Trebnje ali pa Sevnico ima na prodaj

Josip Errath v Mokronogu.

Ravno tam se kupujejo vedno po najvišji ceni

kurja jajca (232-2)

in dobijo poštene prekupovalci denar naprej.

Hiša in pekarija

se proda v

Krškem.

Več pove (225-3)

Jakob Simon, h. št. 27.

Stanovanje

za dvoje oseb je takoj dobiti v Novem mestu poleg kapi-
teljske cerkve št. 154. (233-2)

➔ Čisto nova hiša št. 191, ➔

tukaj, blizo znane Brunner-jeve gostilne, se da koj za stanovanje v najem. Več pove iz prijaznosti gosp. Vinko Umek, mizar v Novem Mestu. (237-2)

Stanovanje,

v pritličju, obstoječe iz petih ali šestih sob in velikega vrta, je v najem za oddati z mesecem januarjem 1895. v Školovi ulici v Novem Mestu. (193-5)

Mlinarskega hlapca,

kateri tudi dela pri žagi razume, vzame takoj v službo gospa

Zofija Skedl,

(240-1)

posestnica v Št. Rupertu.

Službo vavpta ali tudi vincarja

želi po novem letu nastopiti lanez Bradule iz Studenca, pošta Radna pri Sevnici. Skazati se zamore z dobrimi spričevali v dolgoletni službi. (234-2)

(218-4)

Posestvo

pri Samoboru, pod trg spadajoče je na prodaj. Hiša z gospodarskim poslopjem — hiša in hlevi zidano; k temu 3 njive, travnik, 2 vinograde, zdaj od floksere uničena, vrt s sadjem, pašnik in hosta bukova in kostanjeva, skoraj večina arondirano. skupaj 15 oralov, se iz proste roke za 2500 gld. proda. Polovico skupnine bi se moralo precej, a polovico pa po dogovoru tudi v letnih obrokih plačati. Posestvo je posebno za vinogradarstvo in živinorejo ugodno.

Dopise in poizvedbe sprejema lastnik

Janko Klesčič,

Gradišče 8., Samobor na Hrvatskem.

